
Kronika

Palestra 15/4(160), 111-113

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

*

Wydany staraniem i nakładem Naczelnej Rady Adwokackiej w 1969 r. zbiór pt. „Przepisy o adwokaturze — Komentarz” stał się przedmiotem *recenzji* Katarzyny Gustowskiej-Szwaji i Janusza Szwaji w mies. „Nowe Prawo” (1971 r., nr 1). Autorzy recenzji przedstawili treść tego dzieła edytorskiego, zwrócili uwagę na niektóre — ich zdaniem — jego braki, w podsumowaniu zaś podali: „(...) Jest opracowaniem, które swymi rozmiarami, ilością zebranego materiału, kompletnością, dążeniem do ścisłego i wyczerpującego przedstawienia omawianych zagadnień, zastosowanym aparatem naukowym — imponuje. Opracowania tego, stanowiącego wynik trudu autorów i troski samorządu adwokackiego, mogą zaszczyć adwokatów przedstawicieli innych zawodów prawniczych”.

*

W „Nowym Prawie” (1971 r., nr 2) została także zamieszczona obszerna *recenzja* dzieła dwu radzieckich adwokatów D.P. Watmana i W.A. Jelizarowa pt. Adwokat w grażdanskom processie (Moskwa 1969) pióra Andrzeja Kubasa i Andrzeja Świątkowskiego. Recenzenci podnieśli duże walory tej książki, zwracając uwagę na jej praktyczny charakter oraz na jej znaczenie również dla działalności zawodowej polskich adwokatów.

S.M.

KRONIKA

Z życia izb adwokackich

Izba warszawska

W dniu 9.XI.1970 r. Egzekutywa POP PZPR przy Radzie Adwokackiej w Warszawie ukonstytuowała się w następującym składzie:

- I sekretarzem został wybrany powtórnie kol. Józef Boroda;
- II sekretarzem został kol. Maciej Dubois.

W Egzekutywie znaleźli się ponadto koledzy: Andrzej Ignatowski, Zygmunt Kropiwnicki, Leonard Milewski, Wojciech Toczyski i Kazimierz Zieliński.

*

Przedmiotem referatu i zespołowej analizy zebrania partyjnego odbytego w dniu 28.I.1971 r. była sprawa aktualnych zagadnień zespołów adwokackich i pogłębienia ich uspołecznienia. Analizie poddano w szczególności wyniki wyborów na stanowiska kierowników na zebraniach, odbytych zresztą w ogromnej większości z udziałem

łem przedstawicieli Rady Adwokackiej. Zmiany na stanowiskach kierowników w zespołach, w których dokonano wyboru, nastąpiły w 15 wypadkach na ogólną liczbę 57 stanowisk; w pozostałych 42 wypadkach powołano na te stanowiska osoby, które pełniły te obowiązki w poprzedniej kadencji.

Na marginesie należy odnotować, że nastąpiło pewne odmłodzenie kadry kierowników. Na 65 kierowników 7 jest w wieku do 40 lat, 17 — w wieku od 41 do 50, 14 — w wieku od 61 do 70. Czternastu kierowników należy do PZPR, 5 do SD i 3 do ZSL. Zaznaczył się pewien wzrost członków partii i stronnictw politycznych (PZPR z 10 do 14, SD z 3 do 5, ZSL z 1 do 3).

Referat wygłoszony przez kol. Borodę podniósł pozytywne zjawiska, jakie zaszły w ubiegłej kadencji w zakresie uspołecznienia zespołów Izby warszawskiej, koncentrując się następnie na tych niedomogach, które wymagają dalszej działalności zmierzającej do ich usunięcia. Ponadto omówiono sprawy podwyższenia udziału stałego, specyficzną sytuację zespołów pozawarszawskich oraz aktualne zadania członków PZPR w zespołach, w których powołano grupy partyjne (w zespołach liczących więcej niż 3 członków), lub łączników Partii w zespole z egzekutywą.

*

W dniu 1.III.1971 r. odbyło się zebranie POP PZPR przy Radzie Adwokackiej, poświęcone pracy partyjnej w świetle uchwał VIII Plenum KC PZPR. Referat wstępny wygłosił kol. Kropiwnicki, podkreślając konieczność zmiany metod pracy partyjnej, wynikającej z odnowy życia społecznego i wytworzenia klimatu dla większej inicjatywy i nieskrępowanej dyskusji.

W obu relacjonowanych wypadkach zebrań toczyła się po referatach wstępnych ożywiona dyskusja, która przeniosła założenia ogólne na konkretny grunt adwokacki Izby.

*

Z inicjatywy POP PZPR Rada Adwokacka na posiedzeniu w dniu 4.III.1971 r. uchwaliła zaproponowanie Komitetowi Odbudowy Zamku w Warszawie udzielanie pomocy prawnej. Komitet ustosunkował się pozytywnie do tej propozycji, nadsyłając w odpowiedzi listę prawników, którzy już indywidualnie zgłosili się do tej akcji z prośbą o koordynację całej akcji.

Ryszard Siciński

I z b a w r o c ł a w s k a

W dniach od 4 lutego do 6 lutego 1971 r. w Domu Wypoczynkowym „Bachus” w Karpaczu odbyło się szkolenie członków Koła ZMS przy Radzie Adwokackiej we Wrocławiu, zrzeszające młodych adwokatów i aplikantów adwokackich. Szkolenie to zostało zorganizowane przez Zarząd Koła ZMS przy Radzie Adwokackiej we Wrocławiu przy współudziale Wojewódzkiego Ośrodka Społeczno-Prawnego przy ZW ZMS we Wrocławiu.

Wiceprzewodniczący ZW ZMS we Wrocławiu tow. Janusz Zapcrowski omówił nowe kierunki pracy organizacji ZMS, a m.in. patronactwo młodzieży nad budownictwem mieszkaniowym, nowe formy pogłębienia świadomości społeczno-polity-

cznej młodzieży, udział młodzieży zorganizowanej w ZMS w pracach kierownictwa zakładów pracy oraz problemy pracy ideowo-wychowawczej wśród młodzieży szkół i uczelni.

Przewodniczący WOSP we Wrocławiu tow. Edward Pulit wskazał na możliwości podjęcia nowych kierunków pracy Koła ZMS przy Radzie Adwokackiej we Wrocławiu, omówił również rolę i zadania członka Koła ZMS przy Radzie Adwokackiej w działalności organizacji młodzieżowej w zakładzie pracy, szkole i uczelni. Szczere uznanie dla pracy Zarządu Koła ZMS złożył tow. Edward Pulit w związku z realizacją przez Koło szerszego programu poradnictwa prawnego, na które zapotrzebowanie społeczne jest poważne, członkowie Koła bowiem obsługują punkt porad prawnych dla studentów wrocławskich uczelni oraz udzielają porad w nowej formie wspólnie z radami Rady Narodowej m. Wrocławia.

Uczestnicy szkolenia byli zadowoleni z przeprowadzonych zajęć i doboru tematyki i przy pełnej frekwencji brali czynny udział w ożywionych dyskusjach.

PRAWO ZA GRANICĄ

P. Stelter: *Die Hearsay Rule und ihre Ausnahmen im englischen Strafprozess*, Walter de Gruyter, Berlin 1969, s. 117.

Praca P. Steltera poświęcona jest specyficznej zasadzie procesu angielskiego *Hearsay Rule*, obcej całkowicie naszemu ustawodawstwu i teorii procesu, który hołduje zasadzie swobodnego doboru i swobodnej oceny dowodów.

Punktem wyjścia zasady *Hearsay Rule*, mimo że nakazuje ona odrzucenie w procesie dowodu ze świadka „ze słuchu” i zakazuje opierania ustaleń na zeznaniach osoby, która jedynie „słyszała, że inny widział”, jest jednak (w odniesieniu do procesu karnego) tendencja do prowadzenia postępowania lojalnie wobec oskarżonego z przestrzeganiem zasady ochrony oskarżonego i zasady bezpośredniości. Punkt wyjścia nie jest więc pozbawiony zbieżności z naszymi zasadami procesowymi, a praktyczna problematyka „świadka pośredniego”, „świadka ze słuchu” jest i u nas niejednokrotnie poruszana, chociaż opiera się ona na innych założeniach ustawowych i teoretycznych.

Zachodnoniemiecki autor opracowania podkreśla, że również niemiecki proces nie zna zakazu *Hearsay Rule*, a jednak problem świadków „ze słuchu” przewija się ustawicznie w orzecznictwie. W szczególności ostatnio — w związku z problematyką anonimowych współpracowników organów ścigania — odrzuca się możliwość oparcia ustaleń na zeznaniach świadków, powołujących się na relacje osób, które dla sądu miałyby (z jakichkolwiek powodów) pozostać anonimowe. Z drugiej strony — jak podkreśla autor — istnieje nawet w codziennym życiu pewna ilość informacji, które w stosunku do określonej osoby uzyskiwane są zawsze w sposób pośredni, a jednak nie budzą wątpliwości (np. wiadomość o dacie urodzenia człowieka dochodzi do niego w sposób pośredni, co jednak normalnie nie stwarza żadnych trudności).

Autor zastrzega się (s. 10), że praca jego ma głównie charakter sprawozdawczy. Jako cel wytyczył sobie przedstawienie roli zasady *Hearsay Rule* w procesie, angielskim karnym i cywilnym (zasada ta dotyczy bowiem obu postępowań, choć nie